

[Ninn-Hansen.]

slag. Man havde i den forbindelse talt om, at der skulle være en indtægtsgrænse på 15.000 kr. for forældrenes vedkommende; havde forældrene højere indtægt, skulle børnene ikke kunne søge lån eller legater. Der står i denne betænkning, Folketings-tidende for 1960-61, tillæg B. sp. 871, følgende:

„I anledning af flertallets bemærkninger om den ovenfor anførte indtægtsgrænse skal mindretallet udtale, at man finder det urimeligt og imod lovens formål ved administrationen af midlerne at fastsætte en indtægtsgrænse baseret på de studerendes forældres økonomiske vilkår. Afgørende ved fordelingen af uddannelsesfondens midler må alene være ansøgenes kvalifikationer, herunder de studerendes egen økonomiske trang.“

Det var mindretallets udtalelser ved anden behandling. Imellem anden og tredje behandling førtes der forhandlinger, som resulterede i enighed mellem regeringen og oppositionen vedrørende denne indtægtsgrænse, som man altså ikke ønskede. Det hedder i tillægsbetænkningen — den findes i Folketings-tidende for 1960-61, tillæg B., sp. 961 —:

„Udvalget har på ny drøftet spørgsmålet om betingelserne for opnåelse af støtte og finder anledning til at bemærke, at der ved tildeling bl. a. bør lægges vægt på den studerendes økonomiske behov, uden at dette dog kan fastslås gennem på forhånd fastlagte indtægtsgrænser.“

Jeg gør altså den højtærede minister opmærksom på, at det er blevet fastslået her i folketinget i den aftale, der blev truffet, at der ikke må være indtægtsgrænser; man må altså ikke på forhånd sige, at når forældrene har en skattepligtig indkomst over en vis grænse, kan deres børn ikke modtage legater eller lån.

Begrundelsen for det skal jeg slet ikke komme ind på her; den blev tydeligt anført ved forhandlingerne i 1960-61, og De studerendes Fællesråd har også tydeligt givet udtryk for deres modstand mod en indtægtsgrænse. Jeg håber altså, vi ganske tydeligt kan få klargjort, at der ikke findes nogen indtægtsgrænse.

Vi har ikke noget ønske om udvalg, men vi vil heller ikke modsætte os, at et udvalg

nedsættes. Hvis der kommer et udvalg og man også dér — sådan forstod jeg det — skal noget ind på, hvordan denne lovgivning skal være i fremtiden, uden at der dog kan ofres flere midler i øjeblikket, vil jeg dog gerne sige, at jeg tror ikke, vi i mit parti helt kan tilslutte os det ærede medlem hr. Søgaards opfattelse: at man skal videreføre denne lovgivning på basis af den gule betænkning. Jeg tror nemlig, vi har fået en ganske forkert fordeling mellem lån og legater og i højere grad burde være gået lånevejen og i fremtiden i højere grad bør gøre det.

Jeg vil også gerne sige, at når vi skal drøfte disse spørgsmål, så ønsker vi fra mit partis side endnu en gang at fremlægge det forslag, vi har stillet sammen med partiet venstre, et forslag, som regeringspartierne sammen med det ærede medlem hr. Morten Langes parti nedstemte. Det er ikke et forslag, der kræver flere midler fra statskassen, men det går ud på, at forældre kan fradrage i skat de midler, de anvender til deres børns uddannelse. Vi kan nok huske de argumenter, der blev fremført imod det fra regeringspartiernes side, da vi drøftede forslaget: vanskeligheden ved at administrere ordningen, faren for omgælder og lignende. Når vi tænker på de opsparende foranstaltninger, der er gennemført i mellemtiden; tror jeg ikke, modargumenterne fra dengang er så forfærdelig meget værd. Vi mener, det afgørende må være den sunde og rigtige tanke, at der til hjælp for de unges uddannelse gennemføres en ordning, så man giver forældre bedre muligheder for at støtte deres børns uddannelse.

Aage Fogh: Jeg skal på mit partis vegne give fuld tilslutning til det indlæg, som den højtærede undervisningsminister fremsatte. Jeg finder ikke anledning til at blande mig meget i debatten. Jeg går ud fra som givet, at der vil gå et par år, inden sagen skal føres ud i praksis.

Jeg vil dog gerne gøre en enkelt bemærkning. Efter at have hørt debatten her finder jeg anledning til at understrege, at jeg ikke tror, det ville være uheldigt, om man i fremtiden prøvede på at give de unge lidt mere ansvar for deres egen tilværelse, end man giver dem ved udelukkende at yde